

Duha" označuju samog Duha Svetoga. Od nje-
ga kao uzroka potječe naše uzdisanje s iš-
čekivanjem posinjenja u najpunijoj mjeri...
Mo će ujedno biti i potpuno otkupljenje na-
šega tijela. Kako je naime naša duša bila
oslobođena od grijeha tako će i naše tije-
lo biti oslobođeno od propadljivosti i smr-
ti. Duh koji je proizveo svoje prvine tj.
naše duhovno posinjenje proizvest će u svo-
je vrijeme i konačnu puninu žetve tj. ot-
kupljenje našega tijela.

+++++

"MI PA SE BOMO DRŽALI MOLITVE
IN CZMANJEVANJA NAUKA"

/Apd 6,4/

Vesolna Kristusova Cerkev si mora
prizadevati, da je povsod in pri vseh naro-
dih pričujoča, namreč s Kristusovim naukom
in njegovo milostjo, ki prihaja po liturgi-
ji: po daritvi svete maše, zakramentih in
liturgični molitvi. Zato sta ministerium
verbi in liturgična molitev bistvena ele-
menta navzoče Cerkve. Vera in božje živ-
ljenje v posamezniku je cilj te službe. Za-
to ima Cerkev dolžnost, ne le dolžnost lju-
bezni, temveč tudi distributivne pravično-
sti, da iz svojega bogastva razdaja vsem
in zato učeniško ter posvečevalno osebje -
svoj duhovniški potencial - tako razdelju-
je, da je vsaj minimalno povsod pričujoča.
Zaradi moderne tehnike so Cerkvi vsi naro-
di postali zares "bližnji", ki zahtevajo o-
bilno dejavno duhovno pomoč.

1. Po pet let stari statistiki ima katoliška Cerkev danes 360.000 duhovnikov. Tako pride povprečno na 1.300 vernikov en duhovnik. Žal, je pa ta duhovniški potencial zelo neracionalno razdeljen. Dve tretjini /220.000/ jih živi samo v zapadni Evropi. V Belgiji, na Nizozemskem in Irskem je povprešje naslednje: na 500 do 600 vernikov en duhovnik - te tri dežele dajejo pa tudi 48 % vsega misionskega klera. V škofijah severne Španije pride celo na 300 ljudi en duhovnik, medtem ko v južni Španiji šele na 2.300. Na Dunaju jih pride na enega duhovnika 3.000. V Srednji Ameriki pa 8.000 do 18.000, ponekod pa tudi na 100.000. In vendar je v današnji dobi idealno povprečje: 1.000 duš na enega pastirja.

Pij XII. je opozorjal, da število duhovnikov ne raste sorazmerno s potrebami Cerkve; zato je duhovniško osebje treba varčevati za strogo duhovniško službo, kjer duhovnika nihče ne more nadomestiti. Zato so naporji za kvantitativno ustrezno razdelitev duhovniški energij veliki. Te probleme današnje pastorage rešujejo s tem, da

a/ manjše župnije, to je one pod 1.000 vernikov, združujejo, velike nad 5.000 do 7.000 pa delijo,

b/ da pri cerkvenih upravnih postopkih sproščajo duhovniške sile ter jih usmerjajo drugam in

c/ da v dežele, kjer je veliko pomanjkanje duhovnikov /latinska Amerika, Avstrija, Nemčija in celo Portugalska/, načrtno pošiljajo zlasti redovni kler, ki je po svojih statutih nadnarodni in ki povrh

zadnja desetletja, kakor kaže statistika, hitreje raste kakor pa škofijski kler.

2. Cerkvi je pri srcu tudi kvaliteta raspoložljivih moči. Kakšen lik duhovnika naj bi bil kos sodobnim pastoralnim nalogam Cerkve?

Celica Cerkve je župnija. Njeno duhovno središče je Kristus. Njeno vidno središče je oltar in ob njem duhovnik. Ob oltarju se z oznanjevanjem božje besede in obhajanjem božjih skrivnosti oblikuje sveto občestvo Kristusovih vernikov ali ecclesiola, pa tudi posameznik, ki je po veri, življenju milosti in delih upodobljen po Kristusu. Za to oblikovanje Kristusa je potrebno dejavno sodelovanje teh, ki so okrog oltarja /circumstantes/. K sodelovanju spada tudi obhajilo. Duhovnik liturg ima nalogo, da obhajanje svetih skrivnosti spodbudno vodi in da z božjo besedo vernike vanje uvaja ter jim je tudi resnični vodnik v življenju. Zato ni dovolj, da je po osebni pobožnosti sam z Bogom združen, imeti mora za današnji čas dovolj znanja o božjih rečeh, biti mora pa tudi sposoben, da vžiga v izročeni mu vernikih luč in zbuja življenje. Duhovniku je potrebno troje: pobožnost, sveto znanje in sposobnost, duhovno vplivati. V bibličnem jeziku se to pravi, mora biti apostol, poln Svetega Duha, ki ga prevzema in priganja k delu za božje kraljestvo. Sodobni duhovnik bo res pastir, če se bo ravnal po apostolih ter se držal "molitve /osebne in liturgične/ in oznanjevanja nauka" /Apd 6,4/. Ker pa deluje v nevernem ali

razkristjanjenem svetu, je pristen ali av-
tentičen duhovnik danes le misijonski du-
hovnik.

/Prim.: Kerkhofs, Aspects sociologi-
ques du sacerdoce v Nouvelle revue théolo-
gique, 1960, marec, in škof dr. Paul Rusch,
Kirche im Gebirge und anderswo, 1959, pog-
lavlje: Die Pfarre/.

IN PRIMIS GLORIOSAE SEMPER VIRGINIS

U predašnjem člančiču smo zajedno s
O. BALICEM istakli značajnu činjenicu, da
i tako štedljiva rimska liturgija govoreći
o Mariji rado upotrebljava uz njezino ime
i ukrasne dodatke, kako to vidimo, na pri-
mjer, u početku molitve Communicantes. A-
ko sada nešto поблиže promotrimo te UKRASE,
opazit ćemo, da su oni odabrani s izvanred-
nom teološkom preciznošću i pravom staro-
rimskom pronicavošću. U riječima: - Spomen
štajući najprije slavne vazda Djevice Mari-
je, Roditeljice Boga i Gospodina našega I-
susa Krista - zapravo je u jezgri izražena
sva katolička nauka o Mariji:

Marija je Božja Majka, Majka Spasite-
ljeva, - sva u slavi trajnog djevičanstva,
- zato dostojna štovanja i PRIJE i IZNAD
svih svetih, cultu hyperduliac.

Izraz "semper Virgo", vazda Djeвица,
odgovara grčkomu: Aeiparthenos i izriče do-
gmu o djevičanstvu Marijinu PRIJE Isusova
poroda /ante partum/, U samom porodu / in